

Arrest

nr. 177 695 van 14 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2016 met referentienummer 62847.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bogotá en beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. U werkte in Colombia voor een oliemaatschappij, Nabors, en was voor hen werkzaam op verschillende plaatsen in Colombia als ploegleider, bestuurder van machines maar ook voor de logistieke diensten. In april 2012 begon u voor het bedrijf te werken in het departement Meta. Er was in de regio veel protest tegen de komst van het bedrijf en zijn werkzaamheden waardoor de wegen soms geblokkeerd werden, er brand gesticht werd en jullie werkzaamheden opgeschort dienden te worden. Begin oktober 2012 vonden er gedurende verschillende dagen manifestaties plaats waarbij zaken in brand gestoken werden

en de werknemers van het bedrijf, waaronder uzelf, gedurende enkele dagen naar de hoofdstad van het departement, Villavicencio, werden overgebracht. Na enkele dagen kalmeerde de situatie, begonnen de partijen te onderhandelen en gingen de werknemers weer aan de slag. De regionale verenigingen, waaronder ARCA, eisten dat de werknemers die uit andere departementen kwamen vervangen zouden worden door lokale werknemers, hetgeen door het bedrijf geweigerd werd gezien de werkzaamheden vertrouwelijke financiële informatie bevatten. Ook eisten de verenigingen dat het bedrijf zou betalen om toegang te krijgen tot het gebied. Het bedrijf onderhandelde met de vakbonden en met de lokale organisaties en bewoners, zonder een akkoord te bereiken. In deze periode begon u op het werk geschreven bedreigingen te ontvangen, waarin werd gesteld dat u de regio diende te verlaten. Ook uw andere collega's ontvingen dergelijke bedreigingen. In december 2012 ging u van de bedreigingen melding doen bij het parket (Fiscalia) in Villavicencio en richtte u zich vervolgens tot de ombudsman (Defensoria del pueblo), die u doorverwezen naar de politie, waar u melding deed van de bedreigingen. De bedreigingen bleven echter voortduren en ook uw ouders in Bogotá ontvingen dreig telefoons en dreigbrieven. Uw vader deed hiervan melding op het lokale politiekantoor. Mochten uw ouders nog bedreigingen ontvangen, zou de politie het dossier doorsturen naar het parket (Fiscalia). Nadat er in februari 2013 nogmaals een incident had plaatsgevonden waarbij installaties in brand gestoken waren, werd op 4 februari 2013 uw contract beëindigd en uw ploeg ontbonden gezien het bedrijf zijn werkzaamheden niet langer kon voortzetten in de regio. De werknemers van het bedrijf werden in de mate van het mogelijke elders in Colombia waar het bedrijf werkzaam was, ingezet. Voor u persoonlijk werd er geen functie gevonden. U besloot Colombia te verlaten en uw zus in België op te zoeken, terwijl de situatie kon afkoelen. Op 15 mei 2013 verliet u Colombia. Na uw aankomst in België hoorde u van uw familie dat zij in Colombia nog steeds bedreigd werd omwille van u en besloot u een asielaanvraag in te dienen, hetgeen u uiteindelijk deed op 20 november 2013. In oktober 2013 ging uw echtgenote bij het parket in Cordoba melding doen van de bedreigingen die ze nog steeds ontving. Zes maanden later begaf ze zich opnieuw naar het parket, waar ze een dreigbrief neerlegde waaruit bleek dat uw belagers weten dat u niet langer in Colombia verblijft en ze nu ook uw familie viseerden. Sindsdien heeft ze geen nieuws meer over deze zaak. Ten gevolge van de continue telefonische bedreigingen verhuisde uw gezin in 2015 vanuit Cordoba (Sahagun) naar Bogotá, waar ze introkken bij uw ouders. Een bijkomende reden was dat uw oudste zoon met psychische problemen kampt sinds de problemen zijn begonnen en u Colombia heeft verlaten en hij in Bogotá betere psychologische opvolging kan krijgen. Na uw aankomst in België hoorde u van een bevriend collega, A., dat ook hij bedreigd wordt in Colombia en dat zijn belagers tegen hem ook over u spreken en u bedreigen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, uitgereikt op 8-1-2010 met een Schengenvizum geldig van 15-5-2013 tot 14-7-2013; uw Colombiaanse identiteitskaart, uitgereikt op 18-7-1988; uw Colombiaans rijbewijs, uitgereikt op 30-12-2010; twee kopies van uw huwelijksakte, d.d. 19-10-2004 en 31-5-2003; de geboorteaktes van uw drie kinderen, uitgereikt op 4-12-2013, 11-10-2002 en 28-1-1999; een door u geschreven brief waarin u uw problemen in Colombia beschrijft; een attest van uw werkgever Nabors waaruit blijkt dat u sinds 2008 bij hen in dienst was, d.d. 8-3-2013; een loonfiche voor de periode 20-4-2013 tot 30-4-2013, d.d. 15-5-2013 en een brief van uw werkgever waarin wordt meegedeeld dat het contract aangegaan op 20-4-2013 afgesloten zal worden op 30-4-2013, d.d. 20-5-2013; uw werkbadge; kopies van aan u gerichte dreigbrieven; een kopie van de klacht, ingediend door uw echtgenote in Cordoba, d.d. 17-10-2013; een brief van uw vader gericht aan de burgemeester van Villavicencio, d.d. 18-10-2013, waarin hij verzoekt om een bevestiging van uw problemen; het antwoord van de gemeenteraad van Villavicencio op voorgaande brief, d.d. 15-1-2014, waarin erop gewezen wordt dat de politie, aan wie door de gemeenteraad gevraagd werd navraag te doen, nog geen reactie heeft gestuurd; een kopie van de klacht ingediend door uw collega A.C.B., d.d. 20-2-2014; een e-mail van uw collega met in bijlage twee kopieën van dreigbrieven, d.d. 4-1-2016; een afprint van gegevens betreffende een aangifte van bedreigingen die u deed op 7-12-2012; twee krantenartikelen betreffende de moord op Edith Santos, vakbondsleidster van de oliesector in het departement Meta; uw vliegtickets, waaruit blijkt dat u op 14-5-2013 Colombia verlaten heeft; en een brief van de school van uw zoon Juan Sebastian waaruit blijkt dat hij psychologische opvolging krijgt en het moeilijk heeft met uw afwezigheid. Uw advocaat legde nog verschillende artikelen neer o.a. betreffende de moord op Edith Santos en de problemen rond de oliesector in Colombia.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van uw verklaringen en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient allereerst opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal de incidenten in het departement Meta tussen uw werkgever en lokale organisaties, en uw aanvankelijke betrokkenheid hierbij als werknemer, niet in twijfel trekt. Er dient evenwel op gewezen te worden dat u de continue bedreigingen nadat uw contract in februari 2013 door uw werkgever beëindigd werd aangezien het bedrijf de veiligheid van haar werknemers in de regio niet langer kon garanderen en u hierom in mei 2013 Colombia verliet, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo kan er gewezen worden op verschillende opmerkelijke elementen die uw geloofwaardigheid hieromtrent volledig op de helling zetten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u pas op 20 november 2013 een asielaanvraag indiende, terwijl u verklaarde reeds zes maanden eerder, op 15 mei 2013, in België aangekomen te zijn. U verklaarde hieromtrent dat u oorspronkelijk niet van plan was om asiel aan te vragen in België maar enkel inging op het aanbod van uw zus die in België verblijft om bij haar te verblijven totdat de situatie zou kalmeren. U besloot na drie maanden een verlenging van uw visum aan te vragen naar aanleiding van de bedreigingen, omdat u nog niet terug aan het werk kon gaan, maar in de eerste plaats omdat uw zus zwanger was (CGVS I, p. 13; CGVS III, p. 15). Nadat deze verlenging u in augustus 2013 geweigerd werd en u hoorde dat de bedreigingen bleven voortduren, besloot u in België een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wachtte u evenwel nog tot 20 november 2013 om effectief een asielaanvraag in te dienen (CGVS I, p. 13, 14; CGVS II, p. 15). Een dergelijke houding is niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij/zij deze bescherming zo snel mogelijk aanvraagt. Deze vaststelling ondermijnt de ernst van uw vrees en uw nood aan internationale bescherming.

Voorts is het bijzonder opmerkelijk dat u niet weet wie er achter u aan zit en wie u zodoende vreest (CGVS I, p. 6, 14, 15; CGVS III, p. 6, 17). U verklaarde sinds oktober 2012 bedreigingen te hebben ontvangen, maar niet te weten van wie ze afkomstig waren, laat staan of ze afkomstig waren van een organisatie, een instantie of een individu (CGVS II, p. 11; CGVS III, p. 6). U spreekt over de vereniging Arca die actief is in het gebied, maar wanneer u gevraagd wordt uit wie deze vereniging dan wel bestaat, moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel stellen dat iedereen er deel van uitmaakt (burgers, militairen, paramilitairen of anderen) (CGVS II, p. 9, 10). U verklaarde dat u vanaf oktober 2012 tot januari 2013 enkel op de werkvloer bedreigingen ontving, maar dat u vanaf begin 2013 ook thuis en bij uw ouders bedreigingen ontving. Ook na uw vertrek uit Colombia bleven deze bedreigingen aan het adres van uw gezin voortduren. Wie uw familie deze bedreigingen ook nog na uw vertrek uit Colombia bezorgt en wie er precies op zoek is naar u en u nog steeds bedreigt, weet u niet (CGVS III, p. 6, 17).

Niet alleen is het opmerkelijk dat u niet weet wie u in Colombia nog steeds zoekt en u via uw familieleden bedreigt, bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u evenmin weet wat ze precies van u willen (CGVS II, p. 11; CGVS III, p. 18, 19). U stelde dat uit de bedreigingen die u kreeg toen u nog werkzaam was in het departement Meta, bleek dat uw belagers wilden dat u en uw collega's het gebied zouden verlaten omdat ze niet wilden dat buitenstaanders in het gebied kwamen werken (CGVS I, p. 7, 15; CGVS III, p. 17). Wat uw belagers precies van u willen nu u niet langer voor het bedrijf werkt en u niet alleen het gebied maar zelfs het land verlaten heeft, is u geenszins duidelijk (CGVS II, p. 7, 8, 10, 11; CGVS III, p. 19, 19). Uit de dreigtelefoons en dreigbrieven die uw familie sinds uw vertrek uit Colombia blijft ontvangen, blijkt niet duidelijk wat ze van u willen, ze vermelden enkel dat u militair doelwit (operativo militar) bent, al weet u niet waarom (CGVS II, p. 7, 11, 12). U stelde zelf ook benieuwd te zijn naar de redenen waarom u nog steeds gezocht en bedreigd wordt en kon enkel gissen dat de bedreigingen van één persoon komen of van een instantie en dat het voor uw geld zou zijn, of voor uw werk en de informatie waarover u beschikt (CGVS III, p. 19). U voegde hier aan toe niet te denken dat het een persoonlijke zaak betreft aangezien u in Colombia nooit problemen kende (CGVS I, p. 7). Dat ze u actueel, meer dan drie jaar nadat de problemen rond de activiteiten van uw werkgever in het departement Meta ontstonden en nadat u uw werkplaats en het departement Meta verlaten heeft, nog steeds zouden bedreigen/zoeken is weinig aannemelijk (CGVS II, p. 8; CGVS III, p. 11). Uit niets in uw verklaringen blijkt waarom u voor uw belagers nog steeds interessant zou zijn. De vaststelling dat u niet weet wie u precies bedreigt en dat u al evenmin weet waarom u precies bedreigd wordt en wat men van u verwacht/wil, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig.

Bovendien stelde u dat verschillende van uw collega's door het bedrijf verplaatst werden en op een andere plaats in Colombia voor het bedrijf terug aan de slag konden (CGVS III, p. 12). Dat u zelf geen andere functie aangeboden zou hebben gekregen is evenzeer weinig aannemelijk, daar u verklaarde dat gekwalificeerde medewerkers die al lang voor het bedrijf werkten en niet uit het departement Meta kwamen, verplaatst werden door het bedrijf. Uit uw verklaringen blijkt dat u een hoger diploma behaald heeft, u gedurende acht jaar voor het bedrijf werkzaam bent geweest en dit op verschillende plaatsen in Colombia, u verschillende functies bekleedde waaronder verantwoordelijke voor logistiek,

personeelsbeheer en bestuurder van en verantwoordelijke voor gespecialiseerde machines, u 15 tot 20 mensen leidde en u bovendien op een niveau werkte dat u toegang gaf tot vertrouwelijke informatie (CGVS I, p. 7, 10; CGVS II, p. 4, 5; CGVS III, p. 8, 10-12). Dat voor iemand met uw profiel geen andere functie gevonden kon worden, overtuigt niet, temeer uw verklaringen aangaande uw ontslag niet overeenstemmen met de documenten die u neerlegde. U verklaarde dat u op 4 februari 2013 uw ontslag kreeg van het bedrijf, nadat er beslist was de werkzaamheden in de regio (voorlopig) stil te leggen (CGVS I, p. 4, 6; CGVS III, p. 11). U stelde na die datum niet meer gewerkt te hebben en Colombia op 15 mei 2013 te hebben verlaten (CGVS II, p. 8; CGVS III, p. 10, 11). Uit de door u neergelegde documenten (document 8 in groene map) blijkt evenwel dat u van 20 april 2013 tot 30 april 2013 nog een contract ontving, waarvoor u, zo bevestigde u, een salaris uitbetaald kreeg (CGVS III, p. 12-13). Waarom u voor die tien dagen nog een contract ontving, wist u niet. U herinnerde zich enkel dat u die tien dagen zeker niet meer gewerkt heeft voor het bedrijf. Of u tussen het einde van uw contract begin februari 2013 en dit korte contract van tien dagen in april 2013 nog een contract had waarvoor u tevens een salaris ontving, wist u niet meer (CGVS III, p. 12-13). Niet alleen is het weinig logisch dat u nog een contract ontvangen zou hebben voor deze tien dagen in april 2013, terwijl u beweerde toen niet gewerkt te hebben, bovendien blijkt uit de loonfiche van dit korte contract die u neerlegde dat u het ondertekend heeft op 15 mei 2013, terwijl u verklaarde die dag Colombia verlaten te hebben (uit uw paspoort en de gegevens inzake uw vluchten blijkt zelfs dat u al op 14 mei 2013 uit Colombia vertrok) en u expliciet stelde die dag niet meer langs uw werk te zijn gegaan (CGVS III, p. 13-14). Ook een brief van uw werkgever over het contract van 20 tot 30 april 2013 werd door u ondertekend op 20 mei 2013, toen u Colombia reeds verlaten had. Dat u twee documenten neerlegt die u ondertekend zou hebben na uw vertrek uit Colombia is zeer opmerkelijk en draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Dit alles doet vermoeden dat u na februari 2013 nog in contact stond met uw werkgever en dat van een ontslag in februari 2013 geen sprake is.

Dat de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling staat blijkt ook uit enkele vaststellingen betreffende de incidenten die vanaf oktober 2012 plaatsgevonden zouden hebben en de bedreigingen die u en uw familieleden hierna ontvangen zouden hebben. U verklaarde reeds in december 2012 melding te hebben gedaan van uw problemen bij het parket van de procureur (fiscalia). Er werd u aangeraden met uw klacht naar de ombudsman (defensoria del pueblo) te gaan. Aangezien er geen fysieke schade was aangebracht, werd u doorverwezen naar de politie van Villavicencio, waar u een formele klacht indiende (CGVS III, p. 16). In februari 2013 begaf u zich nogmaals naar de politie in Villavicencio waar men u vertelde dat het dossier onderzocht werd (CGVS III, p.16-17). Tijdens uw eerste gehoor stelde u van uw eerste klacht geen kopie te hebben gekregen en stelde u dat het gerecht in Colombia niet echt happig is om documenten af te geven (CGVS I, p. 5). Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat uw kopie van deze aangifte werd gestolen en dat het onmogelijk is om hiervan een kopie te verkrijgen (CGVS II, p. 3, 6, 12). U bezorgde het Commissariaat-generaal na afloop van het tweede gehoor een bijkomend document (document 16 in groene map). Gevraagd naar de inhoud van dit door u neergelegde document antwoordde u niet te weten waar het document over gaat, maar het enkel te hebben neergelegd aangezien uw familie het u bezorgd had (CGVS III, p. 21). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat uit dit document blijkt dat u op inderdaad een aangifte heeft gedaan bij het parket van Villavicencio naar aanleiding van bedreigingen op 7 december 2012, hetgeen opmerkelijk is gezien u beweerde dat uw familie er alles aan gedaan heeft een attest dat deze aangifte staat in handen te krijgen, maar dat uw vader niets zou hebben kunnen bemachtigen (CGVS I, p. 5; CGVS III, p. 17). U verklaarde zelfs dat uw vader een brief aan de burgemeester van Villavicencio stuurde om te vragen u uw documenten te bezorgen (CGVS I, p. 5, document 12 in groene map). Uit dit document blijkt echter dat uw vader enkel een bevestiging vraagt voor de gebeurtenissen van oktober 2012 en zich niet informeert naar een klacht die u heeft ingediend nadat u bedreigingen zou hebben ontvangen. U verklaarde eveneens dat de stad Villavicencio op het verzoek van uw vader antwoordde dat ze niets voor u konden doen en er hun handen van af trokken (CGVS I, p. 5, document 13 in groene map). Uit het antwoord van de stad Villavicencio valt evenwel af te leiden dat de stad uw vader meedeelt dat ze van de politie nog geen informatie gekregen heeft over de gebeurtenissen van oktober 2012. Uit deze documenten blijkt geenszins dat uw familie alles in het werk gesteld heeft om uw klacht in handen te krijgen. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u van uw formele klacht, ingediend bij de politie van Villavicencio, geen bewijs neerlegde. Hier kan worden herhaald dat het Commissariaat-generaal de problemen van uw werkgever en uzelf als werknemer in de periode oktober 2012 tot februari 2013 niet in twijfel trekt en de vaststelling dat u in december 2012 hiervan melding heeft gedaan bij het parket in Villavicencio evenmin betwist. Het zijn echter de door u beweerde continue bedreigingen die u na het door u beweerde ontslag in februari 2013 en ook na uw vertrek uit Colombia in mei 2013 nog steeds zou ontvangen, die u niet aannemelijk gemaakt heeft.

Voorts verklaarde u dat uw echtgenote na uw vertrek uit Colombia bij haar familie in Cordoba dreigtelefoons en dreigbrieven ontving waarvan ze in oktober 2013 klacht indiende bij het parket

(fiscalia) in Cordoba (CGVS III, p. 3-5). Opmerkelijk aan de kopie van deze klacht die u neerlegde (document 11 in groene map) is dat de datum waarop de feiten plaatsvonden 7 december 2012 betreft, maar dat de klacht zelf dateert van 17 oktober 2013, tien maanden later.

Bovendien blijkt uit deze klacht voornamelijk dat u omwille van uw werk bedreigd werd in het departement Meta en dat er werd aangedrongen u terug te trekken uit het bedrijf en de regio, hetgeen, zo blijkt ook uit de verklaringen van uw echtgenote, u deed. Voorts blijkt uit de klacht dat uw echtgenote vanuit Bogotá moest verhuizen naar Cordoba, omdat de bedreigingen in Bogotá bleven duren. Nergens uit het document blijkt dat uw echtgenote ook in Cordoba bedreigingen ontving, hoewel ze reeds sinds eind 2012 in Cordoba verbleef, u verklaarde immers dat u uw gezin naar Cordoba hielp verhuizen nog voor uw vertrek uit Colombia (CGVS III, p. 20). Wat de verhuis van uw gezin naar Cordoba betreft, dient bovendien gewezen te worden op uw tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u immers dat u uw gezin in februari 2013 naar Cordoba hielp verhuizen, waar u aan toevoegde dat ze daar sinds december 2012 al vaak verbleven (CGVS I, p. 8-9). Tijdens het tweede gehoor stelde u echter dat uw gezin reeds in augustus 2012 naar Cordoba verhuisde (CGVS II, p. 3). In het derde gehoor stelde u dan weer dat u uw gezin hielp verhuizen tussen oktober en december 2012 (CGVS III, p. 20). Hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat uw bewering dat uw echtgenote na uw vertrek uit Colombia nog bedreigd zou zijn, geenszins gestaafd wordt door deze kopie van haar klacht. U verklaarde dat uw echtgenote zich zes maanden na indiening van haar klacht nogmaals naar het parket begaf om een dreigbrief die ze ontvangen had, aan haar dossier toe te voegen (CGVS III, p. 5-6). U legde geen enkel begin van bewijs neer van deze dreigbrief, noch van de bijkomende klacht die uw echtgenote op dat moment indiende. U moest zelfs toegeven dat u de dreigbrief zelf nooit gezien of gelezen heeft aangezien uw echtgenote er meteen mee naar het parket zou zijn gestapt (CGVS III, p. 5-6).

U verklaarde voorts dat een van uw collega's, A.C.B., in Colombia nog steeds bedreigd wordt voor dezelfde redenen als u en dat jullie belagers zich via uw collega ook tot u richten en u bedreigen. U verklaarde dat A. op 20 februari 2014 een eerste klacht indiende van deze problemen bij het parket van Villavicencio (CGVS II, p. 2-3, 7-8, 11) en legde een kopie neer van deze klacht (document 14 in groene map). Het is evenwel opmerkelijk dat uit deze aangifte blijkt dat u in augustus 2013 nog onder contract lag bij het bedrijf en dat er van u via dreigbrieven werd geëist de regio binnen de 8 dagen te verlaten, terwijl u toen reeds verschillende maanden weg was uit Colombia. Volgens uw verklaringen was uw contract met het bedrijf immers in februari 2013 stopgezet en verliet u Colombia in mei 2013 (CGVS I, p. 4). Bovendien staat uw naam foutief vermeld op de aangifte. Er wordt gesproken van Me. en niet van Mi.. Men kan verwachten dat men uw correcte naam zou weergeven, zeker als uw identiteitskaartnummer wel overeenkomt (zie kopie identiteitskaart). Daar komt nog bij dat er in de aangifte sprake is van bedreigingen ontvangen in augustus 2013, maar dat de aangifte pas in februari 2014 gebeurde, 6 maanden later. Bovendien blijkt uit de aangifte dat de bedreigingen onder andere afkomstig waren van de AUC (Autodefensas Unidas de Colombia, Zelfverdedigingseenheden van Colombia), waar u zelf verklaarde niet te weten door wie u werd/wordt bedreigd en u moest toegeven dat de AUC niet langer bestaat. Dat de aangifte van uw collega A. handelt over de AUC en de dreigbrief die eraan toegevoegd is afkomstig is van de AUC, ondermijnt de bewijswaarde van deze klacht nog verder, temeer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Colombiaanse overheid sinds 2003 is begonnen aan de demobilisatie van de AUC en dat de organisatie sinds 2006 gedemobiliseerd is. U legde voorts nog een mail neer van A. (document 15 in groene map), waarin hij u inlicht over de moord op o.a. Edith Santos, u meedeelt dat de hierboven besproken klacht geen resultaat heeft opgeleverd en er bij u op aandringt niet terug te keren naar Colombia. Toegevoegd aan deze mail zijn twee dreigbrieven die A. heeft ontvangen. Hier dient allereerst opgemerkt te worden dat de brief van uw collega een gesolliciteerd karakter vertoont en gezien bovenstaande opmerkingen betreffende de ingediende klacht, over geen bewijswaarde beschikt. Wat de toegevoegde dreigbrieven betreft dient opgemerkt te worden dat deze geenszins leesbaar zijn. Uzelf beaamde dat ook u ze niet had kunnen lezen en zodoende niet wist of er iets over u instond. Bovendien stelde u dat A. ze evenmin had kunnen lezen (CGVS III p. 18). Zodoende dient vastgesteld te worden dat u geenszins weet waar deze door u neergelegde dreigbrieven over gaan en of u er in vermeld wordt. Deze brieven hebben dan ook geen enkele bewijswaarde. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog verder op de helling. Ook aan de overige dreigbrieven die u neerlegde en die u ontvangen zou hebben voor uw vertrek uit Colombia (document 10 in groene map), kan, gelet op alles wat voorafgaat, bezwaarlijk enige bewijswaarde worden toegekend, temeer dergelijke brieven gemakkelijk via knip- en plakwerk door om het even wie tot stand kunnen komen.

Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat het uiterst bevreemdend is dat uw ouders u in januari 2014 in België kwamen opzoeken (CGVS II, p. 4), maar dat uw gezin, dat volgens uw verklaringen in Colombia bedreigd zou worden, voor wiens veiligheid u vreest en waarbij uw zoon bovendien

psychische problemen zou hebben door deze problemen en uw afwezigheid (CGVS II, p. 14; CGVS III, p. 2-3, 4, 18), nog steeds in Colombia verblijft.

Bovenstaande elementen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen nog steeds problemen te ondervinden ten gevolge van de situatie in Meta tussen oktober 2012 en februari 2013.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet heeft aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan erop gewezen worden dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden. Bovendien blijkt zowel uit dit rapport, als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 11 juli 2015 dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Bogota te worden beoordeeld. U verklaarde immers voor uw werk op verschillende plaatsen in Colombia te hebben gewerkt, maar dat uw thuisadres grotendeels Bogota bleef, waar ook uw familie gevestigd was. Uw gezin zou luidens uw laatste verklaringen ook terug in Bogota wonen (CGVS I, p. 8; CGVS III, p. 3). Betreffende de veiligheidssituatie in Bogota dient opgemerkt te worden dat in de hoofdstad criminaliteit bestaat, maar dat deze wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen en diefstal. Bovendien ondernemen de Colombiaanse autoriteiten stappen om deze criminaliteit te bestrijden. Zo voerde de burgemeester van Bogota in 2011 een verbod op het dragen van vuurwapens in, waarna de moordcijfers met 18% daalden in drie maanden. Er werd een nieuw anti-criminaliteitsprogramma opgesteld gebaseerd op software gebruikt tegen criminaliteit in steden in de Verenigde Staten. Dit programma verwacht van de politiediensten dat ze een hechte betrokkenheid tonen met de gemeenschappen waar ze werken (community policing). Deze combinatie van technologie en community policing draagt bij aan de steeds dalende moordcijfers in Bogota. De nieuw verkozen burgemeester van Bogota verklaarde in 2015 dat de veiligheid in de stad, naast transport en gezondheidszorg, zijn belangrijkste prioriteit was. Afsluitend kan hier opgemerkt worden dat de veiligheidssituatie in Colombia de afgelopen jaren zeer verbeterd is en dat 2014 het meest vredige jaar was voor Colombia sinds 1984. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat er voor burgers in Bogotá actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, de afprint van uw vluchtgegevens, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteakten van uw kinderen bevestigen enkel de identiteit en nationaliteit van u en uw gezinsleden alsook uw burgerlijke staat en uw vertrek uit Colombia, dewelke hier niet betwist worden. De door u geschreven brief betreft geenszins een objectief bewijsstuk. Uw tewerkstellingsfiche, uw loonfiche van april 2013, de brief van uw werkgever betreffende het afsluiten van uw contract op 30 april 2013 en uw werkbadge staven uw vroegere tewerkstelling voor het bedrijf Nabors, wat in deze beslissing evenmin betwist wordt. De nodige bedenkingen inzake het door u beweerde ontslag werden hierboven reeds geformuleerd. De dreigbrieven, de weergave van een aangifte van bedreigingen op 7 december 2012, de aangifte van uw echtgenote, de brief van uw vader aan de stad Villavicencio en het antwoord van de gemeenteraad van Villavicencio, de aangifte ingediend door uw collega A. en zijn aan u gerichte email met een kopie van twee dreigbrieven kwamen hierboven reeds aan bod. Uit de brief van de school van uw zoon Juan Sebastian blijkt dat hij psychologische opvolging krijgt en het moeilijk heeft met uw afwezigheid, meer

niet. De door u neergelegde artikels betreffende de moord op Edith Santos, evenals de door uw advocaat neergelegde artikels over Edith Santos en de problemen in het departement Meta voor de oliesector doen evenmin afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Deze documenten bevatten algemene informatie die door het Commissariaat- generaal niet ontkend wordt. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt als werknemer van het bedrijf Nabors na februari 2013, toen het bedrijf de veiligheid van haar mensen niet langer kon garanderen in de regio, op continue wijze bedreigd te zijn geweest, en dit ook nog na uw vertrek uit Colombia.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel "*La Policía destapa pruebas del homicidio de líder del sector petrolero*" van 12 juni 2015.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 juni 2015 een schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal moeilijk kan erkennen dat hij "*voor een oliemaatschappij werkte die in het middelpunt van een sociaal conflict (waarbij paramilitairen betrokken waren zoals later bleek uit de moord op vakbondsleiders) terecht kwam en waarvan de bedienden bedreigd werden én anderzijds volhouden dat verzoeker eind 2013 niets meer te vrezen had aangezien hij pas op 20.11.2013 asiel aanvraagde*". Dit is volgens verzoeker "*gebaseerd op de houding van verzoeker om van zijn houding een subjectief gebrek aan vrees af te leiden*". Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal dan ook rekening had moeten houden "*met het feit dat verzoeker als vader, alhoewel zijn zoon met psychologische problemen kampt, toch op afstand van Colombia blijft*" en met het feit "*dat verzoeker een vrij hoge plaats bij zijn werkgever in het olieborings sector bekleedde, en aldus een comfortabele loon had, terwijl België niet bepaald gekend voor zijn olieboringen is en verzoeker aldus in België niet in staat kan zijn hetzelfde economische niveau te halen*".

Dat verzoeker niet helemaal zeker is van wie hem bedreigde is volgens hem niet "*bijzonder opmerkelijk*", zoals de bestreden beslissing het stelt, "*maar past in tegendeel in de Colombiaanse politieke toestand zoals beschreven in de richtlijnen van september 2015 van het UNHCR*". Hij verwijst naar de opmerkingen die zijn raadsman maakte aan het einde van het derde gehoor, waar hij stelde "*dat het uiterst moeilijk is te weten wie tot welke kant van het gewapend conflict behoort*".

Waar de commissaris-generaal het opmerkelijk acht dat verzoeker niet weet wat zijn bedreigers van hem willen, verwijst verzoeker naar de tussenkomst van zijn advocaat op het einde van het derde gehoor en naar de mogelijkheid dat verzoeker omwille van zijn technische capaciteiten in de olieboringssector gezocht wordt, dat hij bedreigd wordt omwille van het feit dat hij aan zijn belagers weigerde te gehoorzamen of dat hij bedreigd wordt omdat zijn belagers hem willen chanteren en afpersen.

Verzoeker verduidelijkt dat hij vanaf 3 februari niet meer voor het bedrijf werkte, maar dat hem geen ontslagpremie betaald werd, maar dat het bedrijf hem officieel tot 15 mei bleef tewerkstellen. Hij wijst op zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal waar hij aangaf dat zijn contract op 3 februari verbroken werd.

Verzoeker acht de paragraaf aangaande de incidenten vanaf oktober 2012 "*verwarrend aangezien tegenpartij lang redeneert, de verklaringen van verzoeker onlogisch vindt, en uiteindelijk toch erkent dat noch de feiten voor februari 2013 (die het voorwerp van de paragraaf zijn), noch het feit dat verzoeker een klacht indiende betwist zijn*".

Aangaande de verhuis van zijn gezin benadrukt verzoeker "*dat de toestand ingewikkeld was*". Hij "*situeerde de installatie van zijn echtgenote in Sahagún eind 2012- begin 2013*" en de incoherenties wijt

hij *“aan het feit dat het proces stap per stap gebeurde zodat het voor verzoeker moeilijk was en nog steeds is om een exacte datum op de tijdelijke installatie van zijn gezin in Sahagún te kleven”*.

Dat de dreigbrieven van de belagers geen authentieke akten zijn, acht verzoeker *“evident”*, gezien het kenmerkend is dat *“dit soort boodschap en “literaire stijl” gebruikt worden”*. Dat er fouten in de verklaringen van de collega van verzoeker staan is volgens verzoeker *“onbetwistbaar”*, maar *“dit betekent echter niet dat die vergissingen geen materiële vergissingen zijn”*. Dat bepaalde personen of groepen in Colombia nog de naam AUC zouden gebruiken kan, aldus verzoeker, *“op basis van de vermeldingen van de richtlijnen van het UNHCR moeilijk uitgesloten worden”*.

Verzoeker legt uit dat zijn ouders een visum konden bemachtigen, maar dat dit onmogelijk was voor zijn echtgenote en zoon, *“aangezien ze hadden moeten uitleggen dat verzoeker zijn visum overschreden had en asiel had aangevraagd”*. Hij stelt dat de situatie anders is sinds 1 januari 2016: *“Er is inderdaad geen visumplicht meer voor Colombianen sinds januari 2016, maar verzoeker, die in januari voor een derde gehoor opgeroepen werd, hoopte kort na zijn verhoor als vluchteling erkend te worden en aldus tegelijkertijd zijn echtgenote en zoon buiten gevaar te kunnen stellen en zich met hen te kunnen herenigen.”*.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen. In subsidiaire orde vraagt verzoeker *“de nietigverklaring van de besteden beslissing en van het grondgebied te verlaten dat het gevolg daarvan is te bevelen”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor de aanhoudende bedreigingen tegen hem en zijn gezin omwille van zijn werkzaamheden voor een oliemaatschappij, Nabors, in het departement Meta.

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat de incidenten in het departement Meta tussen verzoekers werkgever en lokale organisaties niet betwist worden. Dat verzoeker hierbij betrokken was als

werknemer en hierdoor eind 2012 mogelijk problemen ondervond, wordt evenmin in twijfel getrokken. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn ontslag, over wie hem bedreigd en over wat ze willen zijn immers erg vaag en weinig overtuigend. Verzoeker kan evenmin overtuigen dat zijn familie nog steeds bedreigd werd omwille van zijn werk bij Nabors nadat hij beweerdelijk in februari 2013 werd ontslagen en nadat hij in mei 2013 het land verliet.

2.5. Wat zijn beweerd ontslag in februari 2013 betreft, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat verschillende van zijn collega's door het bedrijf overgeplaatst werden naar een andere plaats in Colombia waar ze voor het bedrijf verder konden werken (gehoor 1 februari 2016, p. 12) en dat gekwalificeerde medewerkers die al lang voor het bedrijf werkten en niet uit het departement Meta kwamen, overgeplaatst werden door het bedrijf. Dat verzoeker op 4 februari 2013 zijn ontslag zou gekregen hebben nadat er beslist was de werkzaamheden in de regio (voorlopig) stil te leggen (gehoor 5 februari 2014, p. 4, 6; gehoor 1 februari 2016, p. 11), valt dan ook moeilijk te rijmen met verzoekers verklaringen dat hij een hoger diploma heeft, dat hij gedurende acht jaar voor het bedrijf werkzaam was op verschillende plaatsen in Colombia, dat hij verschillende functies bekleedde waaronder verantwoordelijke voor logistiek, personeelsbeheer en bestuurder van en verantwoordelijke voor gespecialiseerde machines, dat hij 15 tot 20 mensen leidde en dat hij toegang had tot vertrouwelijke informatie (gehoor 5 februari 2014, p. 7, 10; gehoor 10 maart 2014, p. 4-5; gehoor 1 februari 2016, p. 8, 10-12). Dat verzoeker geen waarachtig beeld biedt op zijn ontslag bij het bedrijf blijkt ook uit de vaststelling dat het door hem neergelegde document stelt dat verzoeker van 20 april 2013 tot 30 april 2013 nog een contract ontving waarvoor hij een salaris uitbetaald kreeg (gehoor 1 februari 2016, p. 12-13) en dat hij het ondertekend heeft op 15 mei 2013. Verzoeker verklaarde immers, in tegenstelling tot de inhoud van dit stuk, dat hij op 4 februari 2013 zijn ontslag kreeg van het bedrijf (gehoor 5 februari 2014, p. 4, 6; gehoor 1 februari 2016, p. 11), dat hij na die datum niet meer gewerkt heeft en dat hij Colombia op 15 mei 2013 heeft verlaten en die dag niet meer langs zijn werk is gegaan (gehoor 10 maart 2014, p. 8; gehoor 1 februari 2016, p. 10-11, 13-14). Ook een brief van zijn werkgever over het contract van 20 tot 30 april 2013 werd door verzoeker ondertekend op 20 mei 2013, toen hij Colombia reeds verlaten had. De door verzoeker voorgelegde aangifte in Colombia van zijn collega, A.C.B., vermeldt dan weer dat verzoeker in augustus 2013 nog onder contract stond bij het bedrijf en dat er van hem via dreigbrieven werd geëist de regio binnen de 8 dagen te verlaten, terwijl verzoeker toen reeds verschillende maanden weg was uit Colombia. De uitleg in het verzoekschrift, dat verzoeker vanaf 3 februari niet meer voor het bedrijf werkte, hem geen ontslagpremie uitbetaald werd, maar het bedrijf hem officieel tot 15 mei bleef tewerkstellen, is slechts een zoveelste versie van de feiten die overigens niet kan verklaren waarom verzoeker nog verschillende documenten ondertekende toen hij reeds in België was, noch waarom verzoeker zelf documenten neerlegt die de waarachtigheid van zijn beweerde ontslagdatum onderuithalen.

2.6. Aangaande de bedreigingen na zijn beweerd ontslag legt verzoeker slechts vage verklaringen af. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij niet wist wie er achter hem aan zit en wie hij vreest (gehoor 5 februari 2014, p. 6, 14-15; gehoor 1 februari 2016, p. 6, 17), noch van wie de bedreigingen afkomstig waren, noch of ze afkomstig waren van een organisatie, een instantie of een individu (gehoor 10 maart 2014, p. 11; gehoor 1 februari 2016, p. 6). Dat verzoeker niet helemaal zeker is van wie hem bedreigde omwille van *“de Colombiaanse politieke toestand zoals beschreven in de richtlijnen van september 2015 van het UNHCR”* en omdat *“het uiterst moeilijk is te weten wie tot welke kant van het gewapend conflict behoort”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift en waarvoor verwezen wordt naar een artikel *“La Policía destapa pruebas del homicidio de líder del sector petrolero”* van 12 juni 2015, kan verzoekers gehele onwetendheid en nalatige handelingen om zich enigszins te informeren niet verschonen, daar het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal antwoordde verzoeker ontwijkend op de vraag van wie de bedreigingen afkomstig waren (gehoor 5 februari 2014, p. 6, 14-15), tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker niet te weten wie hem bedreigde (gehoor 10 maart 2014, p. 11) en tijdens zijn derde gehoor antwoordde verzoeker eenvoudigweg dat hij niet wist wie hem of zijn familie bedreigingen stuurde wanneer hem dat uitdrukkelijk gevraagd werd (gehoor 1 februari 2016, p. 6, 17). Uit zijn verklaringen blijkt evenmin dat hij zich hierover trachtte te informeren, hoewel de bedreigingen reeds vanaf eind 2012 begonnen zijn, zijn familie tot op heden bedreigingen ontvangt en ook zijn collega's dergelijke problemen ondervinden. Dat verzoeker en zijn familie en zijn collega's en zijn bedrijfsleidinggevend allen zouden nalaten zich te informeren is niet aannemelijk gezien de toch wel ernstige financiële en economische inpak.

2.7. Verzoeker was voorts onwetend over wat zijn vervolgers precies van hem wilden (gehoor 10 maart 2014, p. 11; gehoor 1 februari 2016, p. 18-19). Indien nog kan worden aangenomen dat de bedreigingen

toen hij nog werkzaam was in het departement Meta beoogden dat hij en zijn collega's het gebied zouden verlaten zodat geen buitenstaanders in het gebied kwamen werken en dus enkel de lokale werkgelegenheid wilde aanzwengelen (gehoor 5 februari 2014, p. 7, 15; gehoor 1 februari 2016, p. 17), dan kan verzoeker niet uitleggen waarom de belagers wilden nu hij niet langer voor het bedrijf werkte en zelfs het land zou verlaten (gehoor 10 maart 2014, p. 7-8, 10-11; gehoor 1 februari 2016, p. 19). In het verzoekschrift wordt gewezen op de mogelijkheid dat verzoeker omwille van zijn technische capaciteiten in de olieboringssector gezocht werd, dat hij bedreigd werd omdat hij zijn belagers weigerde te gehoorzamen of dat hij bedreigd werd omdat zijn belagers hem willen chanteren en afpersen. De Raad kan enkel vaststellen dat dit slechts loutere veronderstelling zijn. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoren aan dat de dreigtelefoons en dreigbrieven, die zijn familie ontvangt, stellen dat hij een militair doelwit (*"operativo militar"*) is (gehoor 10 maart 2014, p. 7, 11-12), maar verzoeker geeft toe dat hij enkel kon gissen dat de bedreigingen omwille van zijn geld, zijn werk of informatie zou kunnen zijn (gehoor 1 februari 2016, p. 19) wat al evenmin wordt toegelicht en dus niet kan overtuigen. Verzoeker vermoedde immers zelf dat het geen persoonlijke zaak betreft aangezien hij in Colombia nooit problemen kende (gehoor 5 februari 2014, p. 7).

2.8. Verzoeker legt ook geen enkel bewijskrachtig stuk neer dat de problemen die zijn familie na zijn ontslag in februari 2013 zou hebben gekend, kan staven. De neergelegde stukken bevestigen daarentegen het vermoeden dat verzoeker geenszins de waarheid spreekt over zijn ontslag bij het oliebedrijf en over de bedreigingen na dit ontslag.

2.9. Zo wordt in de voorgelegde klacht die verzoekers echtgenote indiende op 17 oktober 2013 enkel melding gemaakt van feiten die plaatsvonden op 7 december 2012, toen verzoeker volgens zijn verklaringen nog tewerkgesteld was bij het bedrijf en hij omwille van dit werk bedreigd werd en opgedragen werd het bedrijf en de regio te verlaten (*"Hij werkte voor een oliebedrijf. Hij begon telefoontjes te krijgen waarin bedreigingen geuit door groepen die aan de rand van de maatschappij staan. Er werd hem verteld dat hij beter aan zijn gezin zou denken, want ze waren in gevaar. Er werd hem tevens verteld dat hij niet meer mocht werken voor dat oliebedrijf. (...) Ze zeiden dat hij zich moest terugtrekken uit het bedrijf omdat zij wilden dat de gronden werden teruggegeven aan de mensen van de regio en niet aan vreemdelingen."*). Hieruit kan eveneens blijken dat de kern van de bedreiging ligt in de bescherming van de gronden van de lokale mensen, waar elke oliemaatschappij of ontginningsmaatschappij ongetwijfeld mee bekend is. Het kan dan ook niet verbazen dat na de verhuis van verzoekers gezin uit Bogotá en/of na verzoekers vertrek uit Colombia in mei 2013 met geen woord gerept wordt van enige problemen, terwijl het gezin aldus verzoeker nog verschillende dreigbrieven en dreigtelefoons ontvangen zou hebben en de klacht dateert van 17 oktober 2013, met name 7 maanden na verzoekers vlucht. In deze aangifte lijkt verzoeksters echtgenote zelfs te impliceren dat zij aan de bedreigingen kon ontsnappen door Bogotá te verlaten en naar Sahagun, Cordoba te verhuizen (*"We moesten vluchten uit Bogota naar Sahagun - Cordoba. De bedreigingen gemaakt door die groep die aan de rand van de maatschappij staat, bleven immers maar komen in Bogota."*). Van verzoekers bewering dat zijn echtgenote zich zes maanden na indiening van haar klacht nogmaals naar het parket begaf om een ontvangen dreigbrief aan haar dossier toe te voegen (gehoor 1 februari 2016, p. 5-6), legt verzoeker geen enkel begin van bewijs neer. Hoe dan ook is een klacht een eenzijdige verklaring en nog geen bewijs dat de vermeldingen die werden gemaakt, waarachtig zijn.

2.10. Over de klacht die verzoeker zelf in december 2012 zou hebben ingediend bij het parket van de procureur verklaarde hij enerzijds dat hij hiervan geen kopie ontving (gehoor 5 februari 2014, p. 5), doch anderzijds dat hij wél een kopie ontving maar dat deze werd gestolen (gehoor 10 maart 2014, p. 3, 6, 12), om vervolgens alsnog een document neer te leggen waarin bevestigd wordt dat hij bij het parket van Villavicencio een klacht indiende naar aanleiding van bedreigingen op 7 december 2012, maar waaruit geenszins blijkt dat er na zijn ontslag nog bedreigingen hebben plaatsgevonden. Verzoeker legde voorts een document van 18 oktober 2013 neer waarin zijn vader een bevestiging vraagt van de gebeurtenissen van oktober 2012 (*"Met alle respect, mijnheer de burgemeester, verzoek ik u om een ATTEST waarin wordt bevestigd dat op 2 oktober en de volgende dagen die rellen plaatsvonden die leidden tot het stopzetten van de booractiviteiten op de olievelden in het gebied van POMPELLA - META, en dat om bij de Belgische autoriteiten de ASIELAANVRAAG van mijn zoon te ondersteunen."*), maar waaruit blijkt dat verzoekers vader zich, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, niet informeert naar (en evenmin melding maakt van) een klacht die verzoeker heeft ingediend in december 2012. Het antwoord van de stad Villavicencio van 15 januari 2014 deelt zijn vader mee dat ze van de politie nog geen reactie ontvangen heeft over de gebeurtenissen van oktober 2012 en raadt hem aan *"de rapporterings- en certificeringsprocedure te volgen"* en zich hiervoor te wenden tot de politie van Villavicencio.

2.11. De door verzoeker voorgelegde klacht die zijn collega A. op 20 februari 2014 indiende bij het parket van Villavicencio (gehoor 10 maart 2014, p. 2-3, 7-8, 11) vermeldt dat verzoeker in augustus 2013 nog onder contract lag bij het bedrijf en dat hij dreigbrieven ontving, terwijl verzoeker toen reeds verschillende maanden weg was uit Colombia. Bovendien staat verzoekers naam foutief vermeld op de aangifte en werd deze aangifte ook pas in februari 2014 ingediend, zijnde 6 maanden na de beweerde bedreigingen. In de aangifte wordt beweerd dat de bedreigingen onder andere afkomstig waren van de AUC, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Colombiaanse overheid sinds 2003 is begonnen aan de demobilisatie van de AUC en dat de organisatie sinds 2006 gedemobiliseerd is, wat verzoeker ook toegaf. Dergelijke vaststellingen doen uiteraard afbreuk aan de bewijswaarde van het document. De mail van A. betreft slechts een subjectief en gesolliciteerd document. De aan deze mail toegevoegde dreigbrieven zijn niet leesbaar, wat verzoeker bevestigde toen hij toegaf dat hij en A. de brieven evenmin hadden kunnen lezen en zodoende niet wisten of er iets over hem instond (gehoor 1 februari 2016, p. 18).

2.12. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het kenmerkend is dat bij dreigbrieven *“dit soort boodschap en “literaire stijl” gebruikt worden”*, dat de fouten in de verklaringen van collega A. niet betekent *“dat die vergissingen geen materiële vergissingen zijn”* en dat moeilijk kan worden uitgesloten dat bepaalde personen of groepen in Colombia nog de naam AUC zouden gebruiken *“op basis van de vermeldingen van de richtlijnen van het UNHCR”*. De Raad merkt op dat verzoeker er ten onrechte van uit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande. Bovendien is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de verklaringen van de asielzoeker en van andere objectieve criteria. Verzoeker kan zich derhalve niet beperken tot het louter neerleggen van documenten, maar hij moet ook aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn, *quod non in casu*.

2.13. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker op 15 mei 2013 in België aankwam, nadat hij inging op het aanbod van zijn zus die in België verblijft om bij haar te verblijven totdat de situatie zou kalmeren, dat verzoeker vervolgens besloot na drie maanden een verlenging van zijn visum aan te vragen (gehoor 5 februari 2014, p. 13; gehoor 1 februari 2016, p. 15) en dat hij pas, nadat deze verlenging in augustus 2013 geweigerd werd en hij hoorde dat de bedreigingen in Colombia bleven voortduren, besloot een asielaanvraag in te dienen in België. Uiteindelijk wachtte verzoeker nog tot 20 november 2013 om effectief asiel aan te vragen (gehoor 5 februari 2014, p. 13-14; gehoor 10 maart 2014, p. 15). Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat dit *“gebaseerd (is) op de houding van verzoeker om van zijn houding een subjectief gebrek aan vrees af te leiden”*, antwoordt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, wel degelijk verwacht mag worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging. De Raad ziet verder niet in hoe de beweringen in het verzoekschrift *“dat verzoeker als vader, alhoewel zijn zoon met psychologische problemen kampt, toch op afstand van Colombia blijft”* en *“dat verzoeker een vrij hoge plaats bij zijn werkgever in het olieborings sector bekleedde, en aldus een comfortabele loon had, terwijl België niet bepaald gekend voor zijn olieboringen is en verzoeker aldus in België niet in staat kan zijn hetzelfde economische niveau te halen”* afbreuk kunnen doen aan bovenstaande objectieve vaststellingen. Het komt de Raad evenmin toe te gissen naar dergelijke persoonlijke en andere redenen.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere

elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Bogotá, Colombia, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad vooreerst vast dat nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Bovendien blijkt zowel uit dit rapport, als uit de “*COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire*” van 11 juli 2015 dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, *in casu* de hoofdstad Bogotá, gezien hij zijn thuisadres grotendeels in Bogotá verklaarde, waar ook zijn familie gevestigd was, en dat zijn gezin thans ook terug in Bogotá zou wonen (gehoor 5 februari 2014, p. 8; gehoor 1 februari 2016, p. 3).

De veiligheidssituatie in de hoofdstad Bogotá wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen en diefstal. Bovendien ondernemen de Colombiaanse autoriteiten stappen om deze criminaliteit te bestrijden. Zo voerde de burgemeester van Bogotá in 2011 een verbod op het dragen van vuurwapens in, waarna de moordcijfers met 18% daalden in drie maanden. Er werd een nieuw anti-criminaliteitsprogramma opgesteld gebaseerd op software gebruikt tegen criminaliteit in steden in de Verenigde Staten. Dit programma verwacht van de politiediensten dat ze een hechte betrokkenheid tonen met de gemeenschappen waar ze werken (community policing). Deze combinatie van technologie en community policing draagt bij aan de steeds dalend aantal moorden in Bogotá. De nieuw verkozen burgemeester van Bogotá verklaarde in 2015 dat de veiligheid in de stad, naast transport en gezondheidszorg, de belangrijkste prioriteit blijft. Afsluitend kan genoteerd worden dat de veiligheidssituatie in Colombia de afgelopen jaren aanzienlijk verbeterd is en 2014 het meest vredige jaar was voor Colombia sinds 1984.

Er kan dan ook vastgesteld worden dat er voor burgers in Bogotá, Colombia, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.17. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK